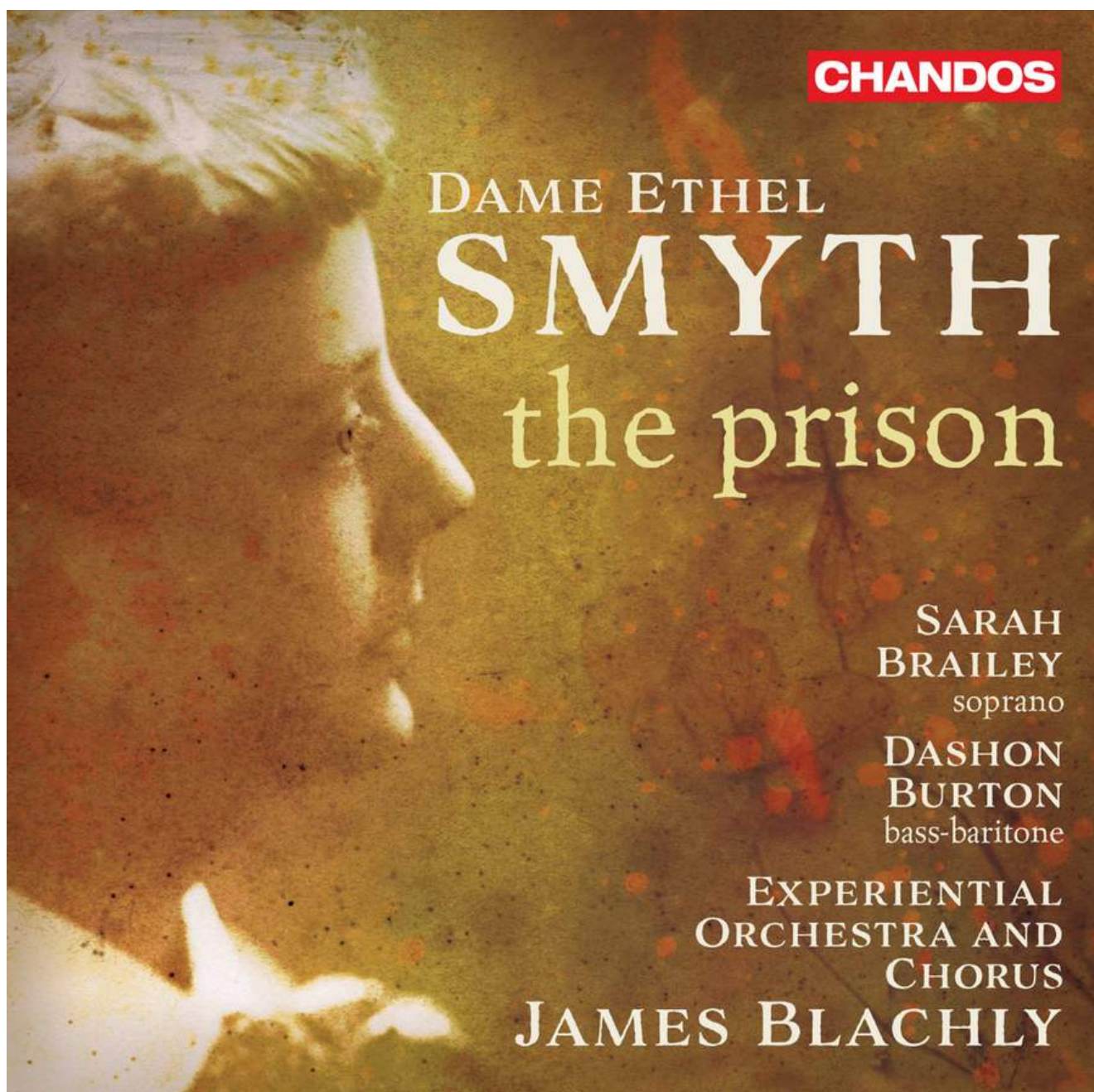

En oskyldig som väntar på döden

Ethel Smyth: The Prison

Experiential Orchestra and Chorus

Dirigent: James Blachly

Solister: Sarah Brailey (sopran), Dashon Burton (basbaryton)

Chandos CHSA5279 [1 CD]

Chandos fortsätter att dra en lans för den engelska kompositören **Ethel Smyth**. Efter inspelningen av mässan, kommer nu ett av hennes allra sista verk, symfonin för kör, två sångare och orkester, *The Prison*, som

komponerades 1929-30. Smyth var vid den här tiden på väg att bli helt döv och hon insåg alltmer att hennes tid som kompositör var över. Verket bygger på en filosofisk text av kompositörens gode vän **Henry Bennet Brewster**. Smyth bearbetade den så att den skulle passa det format hon ville ha på verket. Texterna i *The Prison* utgår från en oskyldigt dödsdömd som för ett samtal med sin själ om hur han ska få ro inför den förestående döden.

Tonsättarens drygt en timme långa symfoni är ett betydligt mer lyriskt och poetiskt verk än den praktfulla och beethovenska mässan som hon skrev när hon var relativt ung. *The Prison* andas en helt annan stämning, vemodigare, känsligare, mer resignerad och närheten till **Gustav Mahlers** sångcykel *Das Lied von der Erde* känns i vissa lägen ganska påtaglig. I den sista satsen för Smyth också på ett suggestivt sätt in militärliknande trumpetfanfarer för att markera att döden börjar nalkas för fången.

Själva framförandet - inspelat med ett klart och dynamiskt ljud - är på en mycket hög nivå, där inte minst de båda solisterna sjunger sina partier vokalt känsligt men också dramatiskt laddat. Även den för mig helt okända amerikanska kören, orkestern och dirigenten svarar för väldigt engagerande framföranden, även om orkesterklangen möjligtvis hade kunnat vara lite vara fylligare och mer briljant i verkets olika klimax.

Smyths symfoni är faktiskt lite av ett fynd - ett personligt, känsligt och levande verk. Att den har samlat damm i arkiven under så många år, känns inte så lite märkligt, ett öde den tyvärr delar med flera andra fina engelska kompositioner från den här tiden. Smyths musik, som en gång i tiden framfördes av stora dirigenter som **Bruno Walter**, **Thomas Beecham** och **Adrian Boult**, kanske börjar nalkas en pånyttfödelse igen lite drygt 80 år efter hennes död.

Per Nylén